Сага про старого кенгуру

Раніше кенгуру виглядав не таким, яким ми звикли його бачити. Це був зовсім інший звірок, із чотирма короткими лапками, сірий, пухнастий та неймовірно чванькуватий. Одного разу, вдосталь наскакавшись гірськими пагорбами у самісінькому центрі Австралії, попрямував він до молодшого божества Нка.

Отже, прийшов наш герой до нього о шостій ранку, якраз перед сніданком, і заявив:

— Зроби мене несхожим на решту звірів уже до п'ятої години сьогоднішнього вечора.

Підхопився рвучко Нка з піщаної відмілини, на якій сидів, гукнувши:

— Забирайся геть!

Потому, вдосталь наплигавшись скелястими бескидами[49] у самісінькому центрі Австралії, вирушив сірий, пухнастий та неймовірно чванькуватий кенгуру до середульшого божества Нквінга.

Отже, прийшов наш герой до нього о восьмій ранку, якраз після сніданку, і заявив:

— Зроби мене несхожим на решту звірів, а також допоможи мені прославитися уже до п'ятої години сьогоднішнього вечора.

Вистромився Нквінг зі свого барлогу під терновим кущем, гукнувши:

— Забирайся геть!

Відтак, удосталь настрибавшись піщаною рівниною в самісінькому центрі Австралії, подався сірий, пухнастий і неймовірно чванькуватий кенгуру до старшого божества Нквонга.[50]

Отже, прийшов наш герой до нього о десятій, ще задовго перед обідом, і заявив:

— Зроби мене несхожим на решту звірів, допоможи мені прославитися, а також стати чудовим бігуном уже до п'ятої години сьогоднішнього вечора.

Вибрався Нквонг зі своєї купелі в солоному озерці й мовив:

— Гаразд, зроблю.

Тож покликав Нквонг дінго, жовтошкурого собаку дінго, завжди голодного, брудного та нечесаного, і, вказуючи на кенгуру, сказав:

— Агов, дінго! Прокидайся! Бачиш отого добродія-стрибунця? Він бажає бути знаменитим та чудово бігати. Ану, допоможи йому в цьому!

Схопився рвучко дінго, жовтошкурий пес дінго, зі словами:

— Кому, оцьому котячому кролику?

І кинувся дінго, жовтошкурий собака дінго, завжди голодний, з вишкіреними зубами у бік нахаби.

Щосили дременув від нього зарозумілий кенгуру на своїх чотирьох коротких, немов у кролика, лапках.

Тут, мої любі, закінчується перша частина оповіді.

Біг він крізь пустелю, гори, солончаки, зарості тростини, блакитних евкаліптів[51] й гущавінь терену, поки в нього не стомилися передні лапи.

А що вдієш!

А за ним продовжував гнатися дінго, жовтошкурий собака дінго, завжди голодний, з вишкіреними зубами, не наближаючись, але й не відстаючи од утікача.

А що вдієш!

З останніх сил мчав старий кенгуру. Він нісся крізь чагарники, зарості акації, високі та низькі трави, тропіки Козерога і Рака[52], доки в нього не стомилися задні лапи.

А що вдієш!

А за ним продовжував гнатися дінго, жовтошкурий собака дінго з вишкіреними зубами (якому дедалі сильніше дошкуляв нестерпний голод), не наближаючись, але й не відстаючи од утікача, аж поки обидва не прибігли до річки Воллгонг.[53]

У ті часи на річці ще не було мосту або хоча б порому, і кенгуру не знав, як дістатися іншого берега. Отож він встав на задні лапи і стрибнув.

А що вдієш!

Одним махом перескочив річку Фліндерс[54], а потім стрибав через застиглу вулканічну лаву та пустелі в самісінькому центрі Австралії. Скакав як кенгуру.

Спочатку він плигав на один ярд[55], потім — на три ярди, згодом — на п'ять, і його лапи ставали усе сильнішими й довшими. У кенгуру зовсім не було часу відпочити або підживитися, хоча сердега так цього потребував.

А за ним продовжував гнатися дінго, жовтошкурий собака дінго, надзвичайно голодний та збентежений, вражено розмірковуючи: "З якого дива застрибав старина кенгуру?"

Адже той плигав, ніби іграшкова жабка, ніби горошина в каструлі чи новий гумовий м'ячик у дитячій кімнаті на підлозі.

А що вдієш!

Він підібрав передні лапи, стрибаючи на задніх; витягнув хвіст як противагу позаду себе і гайнув пагорбами Дарлінга.[56]

А що вдієш!

А за ним продовжував гнатися дінго, втомлений собака дінго, страшенно голодний та збентежений, вражено дивуючись: "Коли ж нарешті зупиниться старий кенгуру?"

Нараз зі своєї купелі в солоному озерці виліз Нквонг і вирік:

— П'ята година.

Й одразу всівся дінго, бідолашний собака дінго, постійно голодний, брудний та нечесаний, висолопивши язика, і протяжно завив.

Спинився також кенгуру, старий кенгуру, виставивши власний хвіст позаду себе, і знесилено прохрипів:

— Слава Богу, все скінчилося.

Тоді Нквонг, який завжди славився вихованістю та порядністю, спитав його:

— Чому ти не дякуєш жовтошкурому собаці дінго за все, що він для тебе зробив?

І відповів кенгуру, втомлений старий кенгуру:

— Він вигнав мене з місць, де минуло моє дитинство, він зруйнував мій режим харчування, він змінив мій вигляд, і я вже ніколи не буду колишнім, а ще він скалічив мої лапи.

Зауважив на це Нквонг:

— Може, я помиляюся, та хіба це не ти прохав зробити тебе несхожим на решту звірів, допомогти прославитися, а також стати чудовим бігуном? Зараз саме п'ята година вечора.

— Еге, — зітхнув кенгуру, — але краще б не просив. Я ж гадав, що ти застосуєш якісь чари й заклинання, а ти вочевидь посміявся з мене.

— Посміявся?! — перепитав зі своєї купелі серед блакитних евкаліптів Нквонг, неабияк обурений. — Ану повтори, і я знову гукну дінго й заганяю тебе так, що взагалі будеш без задніх лап.

— Ой, ні, — схаменувся кенгуру. — Прошу вибачення. Лапи — це лапи, і, на мою думку, ВАМ не варто нічого з ними робити. Я лише хотів пояснити ВАШІЙ СВЯТОСТІ, що зранку не мав макової росинки в роті, а в животі в мене зовсім порожньо.

— У мене теж, — буркнув і собі дінго, жовтошкурий собака дінго. — Я зробив його несхожим на інших звірів, та чи перепаде мені за це бодай щось на вечерю?

— Щодо особистих справ заходьте завтра, — почулося з купелі у солоному озерці, — бо зараз я збираюся прийняти ванну.

Тож лишилися посеред Австралії старий кенгуру й жовтошкурий собака дінго, гнівно дорікаючи один одному:

— Це ти в усьому винен!